

متن پرسش

سلام. آیا می توان گفت، همچنان که انسان ها (در سطح و مقام و منزلت خوشان) دارای درجه ای از حضور هستند، و گاه گاه غافل می شوند و این حضور کمرنگ و پر رنگ و شدید و ضعیف و بالا و پایین میشود، در مورد ائمه اطهار (هرچند سطح آن ها مافوق تصور و بسیار متعالی باشد) نیز صادق است؟ می توان گفت حضور و مراقبت ائمه (در سطح خوشان) نوسان داشته؟ میشود این را از دعاهایی نظیر دعاهای صحیفه سجادیه فهمید؟ (خطاب قرار دادن حضرت به خود که من گناهکار و عاصی و غافل و اسیر و... هستم). میتوان گفت هیچ عارفی، واصل نیست؟ و همگان (حتی پیامبر) سالکان راهی به درازای بی نهایت هستند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: قسمت اول برداشت شما درست است، و لذا حضرت امام حسین «علیه السلام» به خدا عرضه می دارند: «إِلَهِی تَرَدُّدِیْ فِی الْآثَارِ یُوجِبُ بُعْدَ الْمَرَارِ...» یعنی وقتی در آثار تو نظر می کنم موجب می شود از زیارت و لقای بی واسطه ی تو کم شود. ولی این که می گوید هیچ کس واصل نیست درست نیست، زیرا آن کس که حجاب های ظلمانی و نورانی را پشت سر گذاشت و وارد لقاء اسماء الهی شده واصل است هرچند این حالت شدت و ضعف خود را داشته باشد. موفق باشید